

Hồi Thứ Bảy

BANG CHỦ KINH TÂM

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong sự yên tĩnh nhưng đối với những người nhắm mắt điều có ý nghĩa hết sức to lớn, bởi trong thời gian ngắn ngủi ấy nội lực của họ đều thăng tiến vượt bậc.

Nhạc Nhạn Linh lặng lẽ nhìn trời mặt chàng phảng phất một vẻ u sầu, không biết chàng đang nghĩ gì.

Thiên Phụng bang chủ từ từ mở mắt, công lực nàng thâm hậu nhất trong số những người hiện diện, nên nàng hồi tỉnh trước hết.

Chỉ thấy sắc mặt nàng lúc này hồng hào rạng rỡ, khiến nàng càng thêm xinh đẹp kiều diễm.

Nàng đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh, nhẹ nhàng đứng lên cất bước tiến về phía chàng.

Nhạc Nhạn Linh không hề hay biết, có lẽ chàng đang suy nghĩ một việc hết sức trọng đại.

Thiên Phụng bang chủ dừng lại phía sau cách Nhạc Nhạn Linh chừng ba thước, khẽ cất tiếng hỏi:

– Các hạ đang nghĩ gì vậy?

Nhạc Nhạn Linh không ngoảnh mặt lại chỉ ơ hờ nói:

– Bang chủ đã hồi tỉnh nơi đây không còn việc của tại hạ nữa.

Đoạn thò tay vào lòng, lấy ra một lọ ngọc màu xanh đen cất bước đi về phía sơn cốc bên phải.

Thiên Phụng bang chủ biến sắc mặt, vội tung mình đứng cản trước mặt Nhạc Nhạn Linh hỏi:

– Các hạ đi đâu?

Nhạc Nhạn Linh nhướng mày:

– Bang chủ thấy mình quá đa sự ư?

Thiên Phụng bang chủ nghe lòng se thắt, lạnh lùng nói:

– Các hạ có thể đi bất cứ nơi đâu, duy chỉ có sơn cốc này là không được vào.

Nhạc Nhạn Linh cười khẩy:

– Vì sao?

Thiên Phụng bang chủ bất giác đỏ mặt, vội nhìn đi nơi khác nói:

– Bởi các hạ sẽ chết trong ấy.

– Vậy chàng phải chính là điều bang chủ hy vọng hay sao?

Thiên Phụng bang chủ vụt quay lại, nhìn chốt vào mặt Nhạc Nhạn Linh nói:

– Bỏn bang chủ đã nói là hy vọng các hạ chết hồi nào?

Tiếng nói có chút run rẩy, đôi mắt đẹp mê hồn... Nhưng có điều tính nàng ương ngạnh, không để cho nước mắt chảy ra mà thôi

Nhạc Nhạn Linh thấy vậy bất giác mềm lòng thâm nhủ:

“Nàng này lòng dạ hiền từ, vì bảo vệ sự bình yên cho võ lâm nàng định giết mình cũng chẳng phải là sai, chỉ sai là mình chẳng thể nào nêu ra tội trạng những người kia, ôi.”

Nhạc Nhạn Linh vốn là người hãnh diện nhiệt tâm, chàng có một trái tim chân thành phục vụ nhân loại, nhưng không ai thông cảm cho những việc của chàng.

Nhạc Nhạn Linh ngược mắt nhìn trời buông tiếng thở dài trĩu nặng nói:

– Có thể bang chủ không có ý nghĩ ấy, nhưng lòng tại hạ đã quyết, đối với thiện ý của bang chủ tại hạ xin tâm lĩnh.

Đoạn lại cất bước đi về phía động cốc bên phải.

Thiên Phụng bang chủ kinh hoàng, vội lách người cản trước mặt Nhạc Nhạn Linh, lạnh lùng nói:

– Các hạ thảng được bỏn bang chủ thì hấn vào.

Nhạc Nhạn Linh ngăn người, bỗng cười khẩy nói:

– Bang chủ nghĩ là Nhạc mỗ sợ ư?

– Tốt hơn là không phải.

Nhạc Nhạn Linh mở nắp chiếc lọ ngọc màu xanh đen trong tay, trút ra một hoàn thuốc màu xanh lục chuẩn bị uống vào.

Nhất cử nhất động của Nhạc Nhạn Linh đều đập vào mắt Thiên Phụng bang chủ đã rúng động cõi lòng, rất giống với loại lọ đựng thuốc trên giới giang hồ.

Nhạc Nhạn Linh vừa trút thuốc ra, nàng liền tái mặt la lên:

– Nhạc Nhạn Linh! Không được uống.

Đồng thời tung mình lao tới, tay phải với chiêu Thương Hải Lao Châm (mò kim đáy biển), chộp vào chiếc lọ trong tay Nhạc Nhạn Linh.

Hành động đột ngột của Thiên Phụng bang chủ khiến cho Nhạc

Nhạc Nhạn Linh bất ngờ, tưởng đâu nàng thừa cơ ra tay công kích, tay phải đang đưa hoàn thuốc lên vội buông xuống, với thế Thoát Bào Hoán Vị nhanh nhẹn lui ra xa bốn trượng.

Thế nhưng, Thiên Phụng bang chủ cũng chẳng chậm, ngay khi Nhạc Nhạn Linh chân vừa chạm đất, Thiên Phụng bang chủ một chiêu Kim Long Thám Trảo đã chớp nhoáng đuổi theo đến.

Nhạc Nhạn Linh lần này đề phòng nướng mày nói:

– Bang chủ quả là rất biết nắm lấy thời cơ.

Đồng thời với chiêu Thiên Lý Lai Hồng phản kích.

Thiên Phụng bang chủ lúc này lòng rối như tơ vò, không biết mở lời như thế nào, chỉ nghĩ phải nhanh chóng chế ngự Nhạc Nhạn Linh, khiến chàng không thể uống hoàn thuốc vào thì mọi sự mới có thời gian giải quyết.

Do đó trước những lời mỉa mai của Nhạc Nhạn Linh, nàng không hề đếm xỉa đến, chỉ toàn lực tấn công tới tấp.

Thiên Phụng bang chủ là một trong hai đại kỳ nữ thống lĩnh toàn bộ võ lâm, dĩ nhiên võ công phải hết sức cao siêu chỉ thấy thân hình kiêu diễm của nàng chập chờn như bướm liệng, vừa ngoạn mục vừa ảo diệu khôn lường, chưởng kinh như cuồng phong gầm thét, uy lực thật khủng khiếp.

Nhạc Nhạn Linh tuy có môn Huyết Chưởng quý khốc thần sâu, song chàng không thể sử dụng. Một là nội phủ đang thọ thương, chân lực bị ách tắc, hai là chàng không đành lòng sát hại người con gái xinh đẹp và lòng dạ hiền lành này, nên sau năm mươi chiêu, trên gương mặt trắng nhợt của Nhạc Nhạn Linh đã ướm đẫm mồ hôi.

Chàng ngược nhìn Thiên Phụng bang chủ, thản nhiên nói:

– Bang chủ, không quá mười chiêu nữa bang chủ có thể lấy mạng Nhạc Nhạn Linh này rồi.

Thiên Phụng bang chủ vừa tới tấp tấn công vừa nói:

– Chỉ cần các hạ không uống hoàn thuốc kia, bốn bang chủ sẽ ngừng tay ngay.

Nhạc Nhạn Linh nghe vậy liền động tâm, quát to:

– Dừng tay!

Tiếng quát như sấm rền, đình tai nhức óc, đồng thời người đã lướt ra xa hơn ba trượng, hoàn thuốc trong tay cũng đã bỏ vào trong miệng.

Thiên Phụng bang chủ bị tiếng quát của Nhạc Nhạn Linh khiến

giật nảy mình, bất giác dừng tay ngăn người, thoáng suy nghĩ liền hiểu ngay dụng ý của Nhạc Nhạn Linh, song đã quá muộn.

Thiên Phụng bang chủ mặt thoáng lộ vẻ đau khổ, khích động nói:

- Vì sao các hạ lại uống thuốc đó?
- Vì muốn quyết phen cao thấp với bang chủ.
- Bỏn bang chủ có thuốc trị nội thương cho các hạ...
- Tại hạ không muốn nhận ân huệ của bang chủ, bởi vì hai chúng ta không thể nào cùng tồn tại trên cõi đời này.

Thiên Phụng bang chủ chậm chậm cúi đầu, hai giọt lệ long lanh đã chảy dài xuống má, giọng ai oán nói:

- Các hạ căm hận bỏn bang chủ đến vậy ư?

Nhạc Nhạn Linh rúng động cõi lòng, chàng như đã hiểu ra điều gì đó, nhưng chàng cũng không dám khẳng định và cũng không mong đó là sự thật, bởi chàng biết rõ là mình chẳng còn sống được bao lâu trên cõi đời này nữa.

Nhạc Nhạn Linh nhún vai, cố nén niềm xúc cảm trong lòng, vờ thản nhiên cười khẩy nói:

- Tại hạ không phải là căm hận bang chủ, mà quả tình là vì mọi việc làm của tại hạ mai đây thấy đều làm đều trái với kỳ vọng của bang chủ đã dành cho người trong giới võ lâm, nếu bang chủ không trừ diệt tại hạ thì trong vòng một năm tới đây, giới giang hồ không còn ngày bình yên.

Đoạn từ từ xếp bằng ngồi xuống đất.

Thiên Phụng bang chủ môi mấp máy liên hồi, với tiếng nói khẽ đến mức cơ hồ chỉ có mình nàng nghe, lẩm bẩm:

- Các hạ không phải là người hiếu sát, nhất định phải có nguyên nhân, nhưng vì sao các hạ không chịu nói ra? Chẳng lẽ trước khi chúng ta gặp nhau, các hạ đã căm hận bỏn bang chủ rồi sao?

Tiếng nói ngập ngừng đầy bi thương ai oán, khiến người nghe không khỏi mũi lòng thương cảm.

Ngay khi ấy bỗng nghe giọng nói thô kệch vang lên:

- Ô! Mẹ kiếp! Thật là sáng khoái.

Thiên Phụng bang chủ nghe tiếng biết người, sững sốt thầ m nhủ:

- Thật không ngờ công lực của Cửu Văn Long này còn cao hơn Văn Hạc đạo nhân và Liễu Duyên đại sư, vậy mà chưa từng nghe nói đến trên chốn giang hồ.

Trong khi Thiên Phụng bang chủ đang suy nghĩ, Cửu Văn Long đã đi đến trước mặt Nhạ Nhạ Linh. Y quét mắt nhìn Nhạ Nhạ Linh, đoạn ngắt người quay sang nhìn Thiên Phụng bang chủ nói:

– Này, cô nương, khi nãy y đã đánh nhau với tên khốn kiếp nào vậy?

Thiên Phụng bang chủ mắt rục hàn quang, tựa hồ định phát tác, nhưng liền nghĩ lại:

“Mình hà tất hơn thua với kẻ ngốc nghếch như thế này.”

Bèn cười hỏi:

– Tôn giá hỏi làm gì?

Cửu Văn Long hậm hực:

– Mỗ phải tấn cho kẻ đó một trận.

Thiên Phụng bang chủ đưa tay chỉ Nhạ Nhạ Linh:

– Vì sao tôn giá lại bênh vực y?

– Chả lẽ cô nương không muốn bênh vực y sao?

– Người mà bổn chủ bênh vực phải là người tốt.

Cửu Văn Long cười:

– Y chính là người tốt mà.

Thiên Phụng bang chủ chau mày:

– Sao tôn giá biết y là người tốt không phải là người xấu?

Cửu Văn Long bực bội:

– Mỗ thấy y là người tốt thì là người tốt, còn gì phải hỏi nữa thật là...

Thiên Phụng bang chủ biết mình nói nữa cũng vô ích, đành lắc đầu nói:

– Nhưng bổn bang chủ...

Cửu Văn Long quắc mắt ngắt lời:

– Sao? Cô nương nói y không phải là người tốt hả?

Xem tình thế, chỉ cần Thiên Phụng bang chủ gật đầu là y sẽ động thủ ngay.

Thiên Phụng bang chủ mắt vút một qua vẻ kỳ dị, ngửa mặt nhìn trời lẩm bẩm:

– Rất có thể y là một người tốt.

Giọng điệu hết sức kỳ lạ, khiến người nghe không hiểu nổi tâm trạng nàng lúc này vui hay buồn, có lẽ vị kỳ nữ uy trấn võ lâm này

hiện đang gặp phải một vấn đề không thể nào giải quyết được bằng võ công hay trí tuệ.

Cửu Văn Long đầu óc đơn giản, đầu nhận thấy được điều đó, chỉ cần nghe nói Nhạc Nhạn Linh là người tốt thì đã hài lòng.

Chỉ thất y toét miệng cười:

– Cô nương chẳng những xinh đẹp mà bản lãnh nhận xét người cũng lợi hại như mỡ vậy.

Thì ra y tưởng rằng mình hết sức thông minh, Thiên Phụng bang chủ lòng đang bối rối, không nghe một lời nào của Cửu Văn Long, chỉ thờ thần nhếch môi cười như trả lời.

Bỗng Nhạc Nhạn Linh mờ bưng mắt, sắc mặt chàng lúc này đã trở nên hồng hào như trước, thoát nhìn dường như nội thương của chàng đã bình phục, thế nhưng...

Nhạc Nhạn Linh đứng bật dậy, ơ hồ quét mắt nhìn hai người nói:

– Có hai vị hộ vệ là đủ rồi, tại hạ...

Thiên Phụng bang chủ vội tiếp lời:

– Hoàn thuốc của các hạ đang uống phải chẳng... phải chẳng là...

Nhưng nàng không đủ can đảm để nói tiếp, ánh mắt ngập đầy vẻ âu lo áy náy.

Nhạc Nhạn Linh thâm thở dài, nói:

– Đó là Thôi Tâm Đơn

Thiên Phụng bang chủ giật mình:

– Thôi Tâm Đơn ư? Nhạc Nhạn Linh các hạ muốn tự hủy hoại mình ư?

Cửu Văn Long hết nhìn người này lại nhìn người kia, ra chiều thắc mắc không hiểu, bởi y chẳng biết Thôi Tâm Đơn là gì cả.

Nhạc Nhạn Linh nhếch môi cười:

– Trên đời chỉ có loại thuốc ấy mới có thể tạm khôi phục công lực cho Nhạc mỡ thôi.

Đoạn cất bước đi về phía sơn cốc bên phải.

Cửu Văn Long vội đuổi theo bên mình Nhạc Nhạn Linh nói:

– Này, người định đi đâu thế?

Nhạc Nhạn Linh không dừng bước, trở tay đáp:

– Vào trong kia.

– Mỡ đi với người.

Đoạn song vai đi với Nhạc Nhạn Linh.

Nhạc Nhạn Linh dừng bước lắc đầu nói:

– Đây có tên là Đoạn Hồn cốc, một nơi hung hiểm nhất trên chốn giang hồ, tôn giá không có ai cần tìm vào đó làm chi?

Cửu Văn Long vung tay vỗ ngực, hào khí ngút mây nói:

– Cửu Văn Long này khi xưa ở trong mộ, ma quỷ còn chẳng sợ, chẳng lẽ sợ... sợ hung hiểm...?

Nhạc Nhạn Linh vẫn lắc đầu:

– Những người trong ấy, còn đáng sợ hơn ma quỷ, không tin tôn giá hãy hỏi...

Ngoảnh lại nhìn, bất giác ngẩn người, thì ra Thiên Phụng bang chủ đi theo sau chừng năm thước, bèn hỏi:

– Bang chủ cũng định vào mạo hiểm ư?

Thiên Phụng bang chủ đỏ mặt, cười khẩy nói:

– Những người trong cốc này luôn đe dọa đến sự an toàn của đồng đạo võ lâm Trung Nguyên, bản bang chủ từ lâu đã có ý định vào thăm dò một phen, các hạ chớ khéo tưởng tượng nghĩ bản bang chủ là vì các hạ.

Lời lẽ tuy hợp tình, nhưng rất cường điệu, bởi nếu đúng vậy sao nàng không xuất linh cao thủ đến đây từ trước, bây giờ lại mạo hiểm một mình? Hiển nhiên nàng đã sinh lòng yêu thương Nhạc Nhạn Linh rồi.

Nhưng Nhạc Nhạn Linh không hề nghĩ đến điều ấy, chỉ ơ hờ nói:

– Vậy là Nhạc mỗ nghĩ lầm rồi.

Cửu Văn Long vội tiếp lời:

– Những người trong cốc này chẳng lẽ còn đáng sợ hơn ma quỷ, Cửu Văn Long này quyết hạ chúng mới được, không dính dáng gì đến người.

Nhạc Nhạn Linh nóng lòng sợ Cổ Phật trốn thoát, không muốn lãng phí thời gian bèn nói:

– Vậy thì chúng ta muốn làm gì thì làm.

Đoạn sải bước đi vào sơn cốc.

Cửu Văn Long trầm nhủ:

“Mỗ quyết đi theo người, để xem người làm gì được.”

Đoạn liền cất bước theo sau. Thiên Phụng bang chủ ngoảnh lại nhìn

năm người đang điều tức, thấy Vân Hạc đạo nhân và Liễu Duyên đại sư đã hồi tỉnh, liền yên tâm bước theo sau Nhạc Nhạn Linh.

Ba người công lực cao thâm, tuy không thi triển khinh công, song vẫn đi nhanh hơn người thường gấp năm sáu lần.

Chẳng mấy chốc ba người đã vào đến Đoạn Hồn cốc, trước mặt là hai ngã đường, một hướng đông và một hướng đông bắc giữa là một vách núi cheo leo.

Đầu hai ngã đường ngổn ngang xương người, ít ra cũng hơn trăm bộ, trông thật rùng rợn.

Lúc này ba người đã đi đến chỗ tiếp giác của hai ngã đường, Nhạc Nhạn Linh dừng bước hỏi:

– Hai vị chọn đường nào?

Cửu Văn Long trở mắt:

– Người thì sao?

Nhạc Nhạn Linh đưa tay chỉ con đường hướng đông bắc.

– Tại hạ đi theo đường này!

– Mỗ cũng định đi theo con đường này!

Đoạn liền sải bước đi vào con đường ấy.

Nhạc Nhạn Linh thoáng ngẩn người, ngoảnh lại thấy Thiên Phụng bang chủ đã lách người tránh qua chàng, đi theo sau Cửu Văn Long.

Con đường ngoằn ngoèo như ruột dê, lát sau hai người đã khuất dạng sau một khúc quanh, họ không hề ngoảnh lại nhìn Nhạc Nhạn Linh, có lẽ nghĩ là Nhạc Nhạn Linh chắc chắn đi theo họ.

Nhạc Nhạn Linh quay sang nhìn con đường bên trái, thầm nhủ:

“Nếu ba người cùng đi một hướng thì sẽ chừa cho Cổ Phật con đường thoát thân còn gì?”

Nghĩ đoạn, vừa định đi sang trái, bỗng lại nghĩ:

“Cổ Phật là một nhân vật danh trọng võ lâm, dù gặp Thiên Phụng bang chủ cũng không làm hại nàng vậy là sức lực của Nhạc Nhạn Linh ta có phần yếu kém rồi.”

Trên môi bất giác hé nở một nụ cười cô độc, nhất thời không biết đi theo con đường nào mới phải.

Ngay khi ấy, bỗng nghe tiếng Cửu Văn Long quát to:

– Mẹ kiếp, các người tưởng đâu giả dạng quỷ thần là gia gia đây khiếp sợ hay sao?

Nhạc Nhạn Linh nghe vật liền động tâm, phóng nhanh vào con đường bên phải.

Ngay khi Nhạc Nhạn Linh vừa khuất dạng ở khúc quanh đầu tiên trong con đường hướng đông nam bỗng phóng ra quái nhân mặt mày hung tợn, hướng về phía khuất dạng của Nhạc Nhạn Linh, buông tiếng cười sắc lạnh, vội tung mình đuổi theo sau.

Nhạc Nhạn Linh phóng như bay, trên đường đầy rẫy xương trắng, ma trời chập chờn, ghê rợn hết như quỷ vực. Con đường quanh co khúc khuỷu, khó thể phân biệt phương hướng, Nhạc Nhạn Linh rẽ qua mười mấy khúc quanh, bỗng thấy trước mắt bừng sáng, đã đến một nơi thoáng đãng, định thần nhìn, chỉ thấy Cửu Văn Long đang vung động Tề Mi côn giao chiến kịch liệt với ba quái nhân áo đen, mặt vẫn vện đủ màu sắc.

Thiên Phụng bang chủ đứng cách đấu trường chừng năm trượng, đưa mắt nhìn Nhạc Nhạn Linh, tựa hồ nàng đã trông ngóng rất lâu.

Nhạc Nhạn Linh quét mắt nhìn khắp sơn cốc, thấy nơi đây rộng chừng hai mươi trượng, trên mặt đất đầy rẫy đá núi và cỏ khô, không một ngọn cây, cảnh tượng hết sức hoang tàn. Trên vách núi đối diện có một hang động lớn, đó cũng là nơi trung tâm của sơn cốc này.

Nhạc Nhạn Linh đưa mắt nhìn Cửu Văn Long, thấy lúc này y hoàn toàn giành được tiên cơ bèn an tâm đi về phía hang động to lớn kia.

Đột nhiên, một tiếng sắc lạnh và ghê rợn từ sau lưng Nhạc Nhạn Linh vang lên:

– Tiểu tử, không cần vào trong ấy, đây chính là nơi táng thân của người rồi.